בית או מחילם עשרה בשעשאן קודם הפסח דוקא אבל בחוך הפסח לא משום דלא מסני למפרע וכ"ם למי להאי חהנם דמוליאו מרשוחו לשעבר לא מהכי ואם לא עשאו קודם שנכנם פסה מחויב להשביהו ולבערו דוקא משום לשעבר דחין לו מקנה חלא ע"י עשם דהשבתה דוחא . והשתא א"ש הא דאמר לר"י כל דין כו' דחם לה מלה עלים לפורפו ישב בפל דכיון דבחוך הפסה אין לו סקנם על למפרע אא"כ משביחו לנמרי ואע"פ שעל לסבא במוליאו מרשותו סגי לים מ"מ משום לשעבר מחויב לסשביםו דוקא ולרבון במשביתו בכל דבר סגי על לשעבר ולר"י לא סגי לים בסכי אלא בשרפם דוקא דאין עשם דכשבתה שנתקו אלים לאוי דבל יראה ובל ימלא אלא בשרפה וכיון דמשום לסבת במוליהו מרשותו סגי וחינו לריך השבתה אלה משום לשעבר בלבד לרבכן אם לא מצא עצים לשורפו והוא לא הוציאו מרשוחו ולא ביעולו קודם הפסח כיון דמקיים מלות עשה דתשביתו בכל דבר מחויב להשביתו דוקה משום לחקן לשעכר אבל לר' יהודא דהין מצוח השכחה אלא בשרפה דוקא היכא דלא מלא עלים לבורפו כיון דאם יבערנו מן העולם שלא ע"י שריפה כגון מפרר וזורה לרוח או משיל לים לא מהני ליה לחקן לשעבר וכיון שכן א"ל לבערו מן העולם כלל דאי משום לשעבר כא ביעור שלא ע"י שרפה אינו מחקנו ואי משום להבא א"ל ביעור ובמוליאו מרשוחו לחוד סגי נמלא דינו של ר"י סופו להקל בלה מלה עלים לשורפו דלרבנן בע"ב לריך לבערו מן העולם כיון דע"י ביעור שלא ע"י שרפה מקיים לעשה התשביתו לפיכך לריך לבערו משום לפעבר ולא סגי לים במוליאו מרשותו אבל לרבי יסודם לחין ביעור חתן אלא שרפה דוקא ובמבערו תן העולם שלא ע"י שרפה לא מקיים לעשם דכשבתה ואינו מחקן עי"ו לשעבר בלא מלא עלים לשורפו במוליאו מרשותו סגי דסא ע"י הולאה זו נמי מתקן להבא מלעבור על בל יראה כמו ע"י בישור ואי תשום לשעבר הא במבשרו מן העולם שלא ע"י שריפה נתי אינו מתקן לשעבר הרו דינו של ר"י הופו להקל בלא מצא עצים לפורפו דלרכנן ע"כ לריך ביעוד מן סעולם משום לשפבר ולר"י כיון דחיו ביעור זה מחקנו לשעבר אלא להבא לחוד במוליאו מרשוחו נמי שגי להבא וביעור זם ל"ל. ובסכי נ"ל דחלת"ם מקשם לסברת הרמב"ן דבמוליאו מרשומו סגי ואיכ כא פלוגחא דר"י ורכנן במה מבערו אי בערפס דוקא או בכ"ד באינו מוליאו מרשוחו הוא דוקא וכי בשופטני עסקיק שאפשר לו להוליא מרשוחו וסגי לים בסכי והוא אינו מוליאו אלא מאבדו מן סעולם ומלום השכתה שהוא ע"י בישור מן העולם היכי משכתה לה ועוד לרבכן דאמרו בתפרר וזורה לרוח או משיל לים סוי מלוח השבחם כרי כשמוליאו מרשותו לסטילו לים או לרוח כא סגי לים בסכי ול"ל חו לזרוחו ולסטילו . אם לא שתאמר במטילו לים שברשותו ובזורם ברשותו לרוח הא אין אלו אלא דברי רום אלא וודאי ש"מ כדאמרן דלא מסני מוליאו מרשוחו אלא במוליאו קידם ספסח אבל בחוך ימי הפסח לא סגי לים בהכי משום לשעבר אלא בהשבחם וביעור מן שעולם דוקה . אלה שכבר נתברר ברהיות רבות שהי הפשר לומר כן דסמשסה את המצו ע"מ לבערו דאינו עובר עליו וכסברת ר"י ז"ל וא"כ לריכים אנו לחזור על כל הלדדים לקיים אם דברי הרמב"ן צום בשמיה רוויחה כי דבריו מוכרחים מן מס שהוכיה סוא ז"ל דהל"כ ביחך וגבולך דכתב רחמנת למס לי ועוד תכית רתים לדבריו ז"ל לפנינו בפ"ד:

ומח שנ"ל בזם סוא זם דוודאי אע"ג דמסני לפנין שלא לפבור על בל יראם וכל ימלא במוליאו מרבותו משום דגבי אושרם שלהן כתב רחמנא ביתך וגפולך וכל שאינו בביתו וגבולו שוכ אינו עובר עליו ואפילו במוליאו מרשותו בחוך הפסח סגי ליה בסכי כיון דעכשיו אינו נמלא בביתו ולא נראה בגבולו שפיר דמי דהה לה קריכן בים לה ימלה בבתיכם ולה ירחם בכל גבולך כיון דחיכו ברשוחו מעחה חבל מ"מ לענין מלות השבחה חינו כן אלח כל כיכא שמוציאי מרשוחו קודם איסורא שסוא קודם בש שעות של ע"פ א"כ אפילו מוליאו מרבוחו לאחר זמן איסורא ואפי' בחוך הפסח אלא שעדיין נא בחמיץ שוב לא חל עליו מלום השבחה מה"ח אפי' לאחר זמן איסורא ולאהר שהחמין וא"ל להשביתו ולבערו מן העולם כלל אבל אם הים ברשותו לאחר שבהמין לאחר זמן איבורא מעתם חלם עליו מצות בשבחם ולא סגי לים מעתה בהוצאה מרשותו וה"ע משום דכתיב אך ביום הראשון משביתו שא ור מבתיכם וסאי סשבתם היינו בישור מן העולם אי לר"י בשרפה אי לרבק ככל דבר ומשמע מבחיכם כשכות ברשותך ביום סרתבון שסות לחתר זמן איסורו אתה חייב להשביתו ולבערו מן העולם דוקא ולא סגי ליה בהואאה מרשותו. וכשתא כיחא הא דאמרו לו לר"י כל דין שאחם דן כו' לא מצא 🗲 עלים לפורפו יהא יושב בעל ממלות השכחה קאמרי דישב בעל דאע"ב דמחוייב להוציתו מרשוחו אם לא מלא עלים משום שלא לעבור על כל יראה

ע"י בולאה מרשותו ב"ל שריפשו שלא לצורך כלל ולא אמריק ביה מחוך . ואולי י"ל דס"ל כמ"ש סתוס' בפ"ק דכתוצות (ד' ז) שפי' דסולאם שלא ללורך סיום כלל אסורם ולא אמריק מחוך ומולא חמץ בחוך ביחו דאמריק בפ"ק דפסחים דכופה עליו כלי ולא שריכן לשורפו משום מחוך היינו משום דאסור לשורפו מדרכק משום מוקנה דאשור לפלפלו אבל אין לומר דמיירי בשביפלו דמ"מ מדרבון מלום לשורפו וכוי לורך כיום דבמלום דרבון נמי שריון כיכא דחיכא למיתר מחוך ע"כ. ובהא ס"ל להר"ן כהחום' דבתלוה דרבק נמי שריק משום מתוך סלכך אט"פ דים מקנה מה"ת ע"י שיוליאנו מרשותו כיון דמדרבכן לא סני לים בסבי לפיכך אם לא ביסלו מותר נשורפו ומ"מ בביטלו בהא לא ס"ל כהתום׳ ולא שריכן לים לשורפו משום מחוך דאפי׳ מלום דרבק כמי ליכה בשריפתו וכמש"כ הלה משום שלה ישכה ויאכלנו כופס עליו את סכלי וסגי לים בסכי לפי שעם עד מולחי יום עוב ולפ"ז נרחם דחין לומר דבהוצאה מרשוחו סגי ליה מה"ח שלא לעבור על כל יראה כיון דרוב פוסהי ס"ל דלח אמריק מתוך אלה בצורך קלת אבל בשלא לצורך כלל לא אמרינן מתוך ומדאמר רכא שימ לר"ע דלא אמריק מתוך משמע דלמ"ד מחוך שרי לשורפו ביו"ם ואין להוכיח דתשביתו מעי"ט קאמר קרא והרי אפי' למ"ד מתוך א"א לשורפו ביו"ע כיון דיש לו סקנם ע"י הולאחו מרשוחו ה"ל שלא לטרך כלל ולא אמריק מחוך לכ"ע. ועק"ל ע"ד סרמב"ן מסא דיליף ר"י דאין ביעור חמן אלא שרפה מק"ו מנוסר שאינו בכל יראה ואמרו לו כל דין שהמם דן תחלתו לסחמיר וסופו לכקל אינו דין דהם לא מלא עלים לשורפו יכא יושב בטל וכרי לדבריו זיל סאי פלוגתא דר"י ורבון ט"כ אינו אלא באם אינו מוציא אם כחמץ מרשוסו דאלו במוציאו מרשוסו סגי לים בסכי וא"ל בישור כלל וא"כ מאי קאמרי רבכן דסופו לסקל כא אין סופו לסקל דאם לא מלא עלים לשורפו לר"י מחויב לסוליאו מרשוחו דוקא ותחלתו וסופו להחמיר הוא. וא"ם בהיכא שא"א להוליא את החמץ מרשוחו ע"י איזה הנה סופו לכקל סוא באם לא מלא עלים לשורפו לר"י סא מ"מ כרי אפשר להפקיר אם רשותו שהחתץ מונח בו והפקר אפי' בינו לבין עלמו מהני מן התורה לדעת רוב פוסקים חוץ מהרמב"ם כמש"ל בדיני חתץ וכרי אפשר לכפקיר אם רשותו שכחמץ מונח בו וכה מקנם זו אפשר לעולם וא"א לשום מנישה למונשו מלהפקיר רשוחו . ואם נאמר לדעתו ז"ל כמו דגלי קרא דבקבל עליו אחריות של החתן עובר על ב"י ה"כ ברשות שאינו שלו אלא שקבל עליו מחריות כגון שהוא שוכר או שואל עליו ואפ"ם באין דין שומרין בקרקע ובמחובר לקרקט מיירי שקבל שליו אחריום בפירוש לדידים דמי לשנין בל יראם ועובר עליו כמו שפובר על חמץ בכס"ג וכמו דלא מסני הפקר וביעול בחתץ שחימו שלו אלא שקבל עליו אחריות וכת"ם למעלם ואע"פ שביעל וֹספּקיר אכתי עובר עליי דאמאי חל סביטול וכספקר דסא בלא"כ לאו דידים סוא וכמש"כ שם כ"נ ברשות כס'ג לא מסני בים פפקר וא"כ משכחה לם סופי לכקל בדינו של ר"י . דכא ליתא דמנין לנו זאת ללמוד בדבר זה את סרשום מגוף סחמן חדע דכה כתב רחמנה גבי חמן לך ב | זי חמכ רוחכ אבל אחם רואה של אחרים וגבי רשות כחב נמי ביחך וגבולך למשופי של המרים לפ"ד פרמב"ן ותרתי ל"ל נילף פרשות מהחתן הו כחתן מהרבות דבל אחרים ליח לן בם אלא וודאי לא גמריק להו מהדדי ועוד בלא"ה לא מסחבר למילפינהו מהדדי. ואם נאמר דהרמב"ן כדברי ר"י ז"ל ס"ל דלאו דבל יראם ובל ימלא כ"ל ניתק לעשם ובמשסם ע"מ לבערו לית לן בם ושפיר דמי אפילו לכתחלה אם מבערו לבסוף קודם שישבור עליו כל ימות ספשה מיהו כ"מ במבערו לבסוף דאו מקיים סעפם דחשביהו שנחק אלים אבל אם לא מבערו לבסוף אלא שעושה לו איזה הקנה אחרת שאינו עובר ע"י סקנס זו בפל יראס כנון בחמץ שקבל עליו המריות וייחד לו בים או עשם לפניו מחילם עשרם בחוך ,ימי בפסח נכי דמסני לים מלעבור של בל ירחם מכאן ולסבא ע"י בקנות כללו אפ"ם אין זכ מוליאו מאיסור כל יראב דלמפרש משוכנם פסח עד עתם דאינו מלילו מלעבור פליו למפרע אוא סעשם דהשבתם שמיחקו אלים וסרי אין סעשם דסשבתה אלא בשרפם לר"י ובכל דבר באתם משביםו לרבק ומ"מ מבערו מן סעולם לגמרי אכל כל סיכא דסתמן בעין אלא שעושה לו חקנה פ"י דבר אחר שמהני שלא למבור על בל יראם וב"י נסי דמסני לסבא אבל על שעבר לא סקן עי"ז וכמים למעלה ולפ"ז המן בל אחרים שקבל עליו אחריות אם לא עשה לי פקנות כללו דייחד לו בית או מחילם עשרם קודם כפסח א"א לו לעשות להקנות כלני בתוך הפסח דא"כ עובר על בל יראה לשעבר אלא מחויב להשביתו ולבערו מן העולם דוקא כדי לחקן את כל"ת לפעבר ע"י העשה פנחקו אליה שהוא ע"י הפבחה והעברה מן העולם דוקא וכי מהני ייחד לו